

Gânduri despre cum am devenit asistent medical

Excelența Sa, Libby Gitenstein

Vă mulțumesc tuturor pentru oportunitatea de a împărtăși cu voi câteva gânduri despre parcursul carierei mele de asistent medical. Sunt atât de mândră că am avut privilegiul de a fi predat la Școala "Carol Davila"!

Încă din copilărie am avut dorința de a deveni asistent medical. Tatăl meu lucra la o companie care distribuia echipamente medical, de aceea jucăriile mele din cea mai fragedă copilărie erau mostrele de seringi și alte instrumente medicale. Am fost întotdeauna pasionată să ajut oamenii și în special de a ajuta la eliminarea și prevenirea durerii inutile.

În adolescență, am făcut voluntariat într-un spital de boli acute, ca asistent de nursing. Acest lucru a fost încurajat de către liceul meu, în ideea de a-mi da seama dacă vreau să devin cu adevărat asistent medical. Mi-a plăcut! În Statele Unite, aceste voluntare erau numite "candy-stripers" – bănuiesc că din cauza uniformelor dungate, roz cu alb. Părinții mei m-au încurajat foarte mult să devin asistent medical, cu o diplomă universitară, importantă pentru a putea fi avansată în Statele Unite ale Americii. Ei și-au dorit foarte mult să am o educație care să-mi garanteze un loc de muncă. Ambii mei părinți au crescut în familii sărace și au dorit cu insistență ca eu să nu trăiesc în aceleași condiții.

Am aplicat la Duke University, la un program de 4 ani. Am fost acceptată și în prima zi de cursuri din primul an de studii l-am întâlnit pe soțul meu Mark. Aveam doar 17 ani. Acum, cu 46 de ani mai târziu, suntem căsătoriți și formăm un cuplu fericit, cu 3 copii și 5 nepoți.

După absolvire, trăind în Washington DC și soțul meu având deja o funcție în guvern, am început să lucrez pentru o organizație care oferea servicii de îngrijire la domiciliu. Acest lucru mi-a conferit multă independență datorită faptului că eu eram cea care observa pacientul, alături de familie, în casa lor. Medicii trebuiau să asculte și să respecte observațiile mele și recomandările mele, deoarece reprezentam ochii și urechile lor în relația cu pacientul. De asemenea, mi-a plăcut natura muncii – posibilitatea de a dezvolta o relație strânsă cu pacienții și familiile lor, în mediul lor de acasă. Poți să înveți foarte multe privind fotografiile de familie, ce fel de mâncare se găsește în bucătărie, din relațiile lor de familie, igiena casei și a persoanelor etc. O mulțime de indicii non-verbale mă ajutau să aprofundez înțelegerea situației și preocupărilor pacientului.

Curând, însă, am simțit nevoia să continui educația. O diplomă de studii mai avansate îți oferă mult mai multe oportunități, inclusiv orare mai flexibile și salarii mai bune. M-am înscris la un program de master în nursing, specializându-mă în sănătatea mentală. Pe măsură ce desfășuram cursurile, Am descoperit că am rămas însărcinată cu primul meu copil. Mama mea a insistat să continui studiile, în ciuda stărilor mele de rău pe care le aveam în fiecare

dimineață, zicând că acest copil nu va fi niciodată atât de tăcut cum este acum, în pântec. A avut dreptate!

Cu trecerea timpului, pot să spun că acum sunt foarte mulțumită pentru educația mea. Continui să lucrez în prezent ca asistent clinic psihiatric, specialist cu studii avansate, în domeniu crizelor și dezastrelor.

Am întrerupt această muncă pentru a-l urma pe soțul meu când a devenit Ambasadorul SUA în România. Am fost onorată să particip la cursurile Masterclass la Școala "Carol Davila". Spun să particip, nu să predau, pentru că și eu am învățat multe alături de elevi.

Ingredientele pentru succes? Pentru mine sunt: flexibilitatea, deschiderea către noi aventuri și schimbare, urmarea valorilor mele și provocându-mă pe mine și pe alții să facem tot ce e mai bun pentru pacienți. Cel mai important este că iubesc ceea ce fac.

Vă urez tot succesul în cariera voastră! Nursingul este o profesie măreață.

Vă mulțumesc,

Libby Gitenstein RN MSN, APRN, CNS